

Sygn. akt IV KK 41/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r.,

sprawy **A. W.**

skazanego z art. 158 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt II K [...],

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T., po rozpoznaniu między innymi apelacji A. W. i jego obrońcy, wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt II K [...], mocą którego A. W. został uznany za winnego tego że w dniu 4 maja 2013 r. działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., K. K., A. Ł., W. B., M. U. i innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, poprzez zadawanie uderzeń rękoma i kopanie po całym ciele innych nieustalonych dotychczas osób brał udział w bójce, w wyniku której obrażeń ciała w postaci rysowatego otarcia naskórka promieniowej powierzchni przedramienia lewego doznał A.Ł. i obrażenia te naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. oraz obrażeń ciała w postaci

powierzchniowego stłuczenia twarzy z raną tłuczoną wargi górnej doznał W. B. i obrażenia te spowodowały u niego naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, co wraz ze sposobem ich powstania naraziło go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. tj. występkę określonego w art. 158 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od w/w wyroku Sądu Okręgowego w T. kasację złożył obrońca skazanego A. W. i **zarzucając**:

1. w zakresie rozstrzygnięcia co do winy oskarżonego - rażące naruszenie prawa - art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z zeznań pozostałych uczestników zajścia z dnia 4 maja 2013 r. pomimo możliwości ustalenia (a po części zamieszczenia w aktach postępowania) ich danych teleadresowych, który to dowód mógłby być niezwykle pomocy przy ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonych oraz z zeznań świadków (funkcjonariuszy policji oraz kierowców autokarów) i ocena tychże dowodów mogłaby być skrajnie odmienna od zaprezentowanej w zaskarżonym wyroku, co mogłoby mieć istotny wpływ na jego treść - zarówno co do rozstrzygnięć o winie, jak i o karze, 2. w zakresie rozstrzygnięcia co do kary wymierzonej oskarżonemu - rażące naruszenie prawa - art. 74 § 1 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez odmówienie oskarżonemu prawa do niewskazywania okoliczności obciążających jego osoby i uczynienie z odmowy składania wyjaśnień i współpracy z organami ścigania oraz niewyrażenia skruchy okoliczności wpływających na podwyższenie wymiaru kary, co stanowi rażące naruszenie prawa do obrony i jako takie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania, a w przypadku nieuwzględnienia zarzutu z pkt. 1 o uchylenie wyroku w części dotyczącej kary wymierzonej A. W. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznani.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w T. w pisemnej odpowiedzi na kasację, wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należy podzielić stanowisko Prokuratora Prokuratury Okręgowej w T. z pisemnej odpowiedzi na kasację, iż wniesiony przez obrońcę skazanego nadzwyczajny środek zaskarżenia jest oczywiście bezzasadny i jako taki został oddalony na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja, jak wyżej podano jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Może być wniesiona od orzeczenia sądu odwoławczego tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Słusznie podnosi się, że wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego, a więc mającego charakter niewątpliwy i oczywisty naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a uchybienia te należy łączyć nie tyle z łatwością stwierdzenia ich istnienia, ile z ich rangą i natężeniem nieprawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2010 r., sygn. V KK 172/09).

Patrząc z takiej perspektywy na zarzuty zawarte w kasacji należy podzielić odnośnie zarzutu z pkt. 1 wywód oskarżyciela publicznego z odpowiedzi na kasację, iż przepis art. 366 § 1 k.p.k. określa sposób procedowania przewodniczącego składu orzekającego sądu pierwszej instancji, stronie zaś przysługuje kasacja od wyroku sądu odwoławczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 r., sygn. IV KK 178/09, R – OSNKW 2009, poz. 2506)

W realiach sprawy nie można zgodzić się też z zarzutem z pkt. 2, albowiem nie wykazano w jaki sposób Sąd Okręgowy w T. naruszył przepis art. 74 § 2 k.p.k., który określa procesowe obowiązki oskarżonego, czy też przepis art. 175 § 1 k.p.k., określający uprawnienia oskarżonego w zakresie składania wyjaśnień i odpowiedzi na poszczególne pytania, bądź art. 6 k.p.k. gwarantujący oskarżonemu prawo do obrony, w tym prawo do korzystania z pomocy obrońcy.

Tak zredagowany zarzut, rozważany z jego uzasadnieniem, jak się wydaje, w istocie zmierza do wykazania rażącej surowości wymierzonej kary, jest zatem próbą „obejścia” zakazu o jakim mowa w art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w T. wynika, iż ten Sąd rozpoznając apelację A. W. i jego obrońcy dokonał też oceny wymierzonej A. W.

kary 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności, w aspekcie jej współmierności, oraz zbadał czy nie jest ona rażąco niewspółmiernie surowa (por. strony 19 – 22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku)

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.